

Előszó

A Manófüvek – Gyógynövényes családmesék sorozat harmadik kötetét tartja kezében az olvasó. Zöldmanó immár a karácsonyra készülődik az Írónő családjával.

Mindenkinek van egy kedves emléke arról, amikor kisgyermekként a mézeskalács illatba burkolózott családi otthonuk melegében várakozott szívvel-lélekkel advent idején, s a hétről hétre meggyújtott adventi gyertyákkal izgatottan várta a Születés ünnepét. A történetből látjuk, hogy Magdi gyermekei már nagyok, 12 és 15 évesek, akik idősebb bátyjukkal közösen, lelkesen díszítik a karácsonyfát. A meseolvasó szülők pedig vigyáznak arra, hogy megőrizték a fiatalabb gyermekek számára a karácsony csodáját, a szépen feldíszített fát, az ajándékokat pedig az angyalok (ha valaki nem hisz bennük, akkor a karácsonyi manók) hozzák el. Az évnek ez az időszaka a lecsendesedést, a bekuckózást, a közös családi készülődést hozza el.

Az ezen időszakban olvasott, hallgatott mesék, a megérezett illatok, a bögrében gőzölgő gyógyteák, a téli havas táj szépségei mind-mind biztonsággal segítik ezt a várakozást, amelynek végén mindannyian a Kisdeddel való találkozást

reméljük. Felnőttként lelkünkben visszatérünk ezekhez a saját régi képekhez, élményekhez, és segítségükkel igyekszünk fenntartani gyermekeink – s majdan unokáink – számára azt a kapcsolatot, amellyel a láthatón túli világból mi magunk is gazdagodunk.

Magdi – gyógynövényes munkájával – igyekszik átadni szűkebb és tágabb környezetében az ősi javasasszonyok tudását. A lelkében élő Zöldmanóval figyelmesen kalauzol bennünket az adventi időszak gyógynövényei között. A természetbe vetett hite és tapasztalatai segítségével szívvel-lélekkel megtámogat minket, hogy világunkban a rend uralkodjon, s a külvilág sodrása ellenére a növények, az állatok, az emberek mind-mind érezzék, hogy nem is lehet ez másképp.

Kívánom, hogy e könyvecske lapozgatásával szülessen meg minél több közös családi élmény, térjenek vissza közösen a természetbe, és vértessék fel magukat az ebben lapuló gyógynövényes tudással!

Szép készülődést kívánok mindannyiuknak 2022 őszen-telén!

Szánti Éva Rita
mesemondó terapeuta

A szerző előszava

Advent időszakában csodavárásban élünk. Várjuk a fényt, a csend, az ünnep megszületését –ízekkel és illatokkal, meghitt pillanatokkal, családi hagyományokkal, egykor fényesebben tündöklő, mára megkopott, de féltve őrzött üveggömbökkel, megsárgult füzetekből előkerült receptek alapján ismét elkészülő finomságokkal. És persze mesékkel. Ez az időszak magában hordozza őket, amelyeket jó meg- és átélni újra és újra, minden évben, kicsikkel és már nagyokkal, akár már felnőtté cseperedett gyermekeinkkel is.

Mi is így teszünk a már nagyobbacska gyermekeinkkel – és persze gyógynövényes mindennapjainkkal. Megélt élményeink adják ismét alapját ennek a szívünknek oly kedves mesének is, amelyben Zöldmanónk most is ugyanúgy teszi a dolgát, mint az év bármely napján, tanítva, játékosan megismertetve az adventi időszak aktuálisan használható, az ünnepet átölelő gyógynövényeit.

Hiszem, hogy mesénk olvasása közben jóleső lehet egy melengető gyógynövényteát elkortyolni úgy, hogy közben Zöldmanóra és a bensőnkre figyelünk, felelevenítve a szokásokat, a hagyományainkat, általuk visszareppenve

elfeledett, természetes létünkbe, növényekhez és állatokhoz, az éltető létünkhöz.

Szeretettel kívánom, hogy mesém olvasásával igazán szép legyen az ünnep várása, egészségben eltöltött várakozásban, gyógynövényekkel. Legyen teljes a csodavárás Zöldmanónkkal és manófüveinkkel!

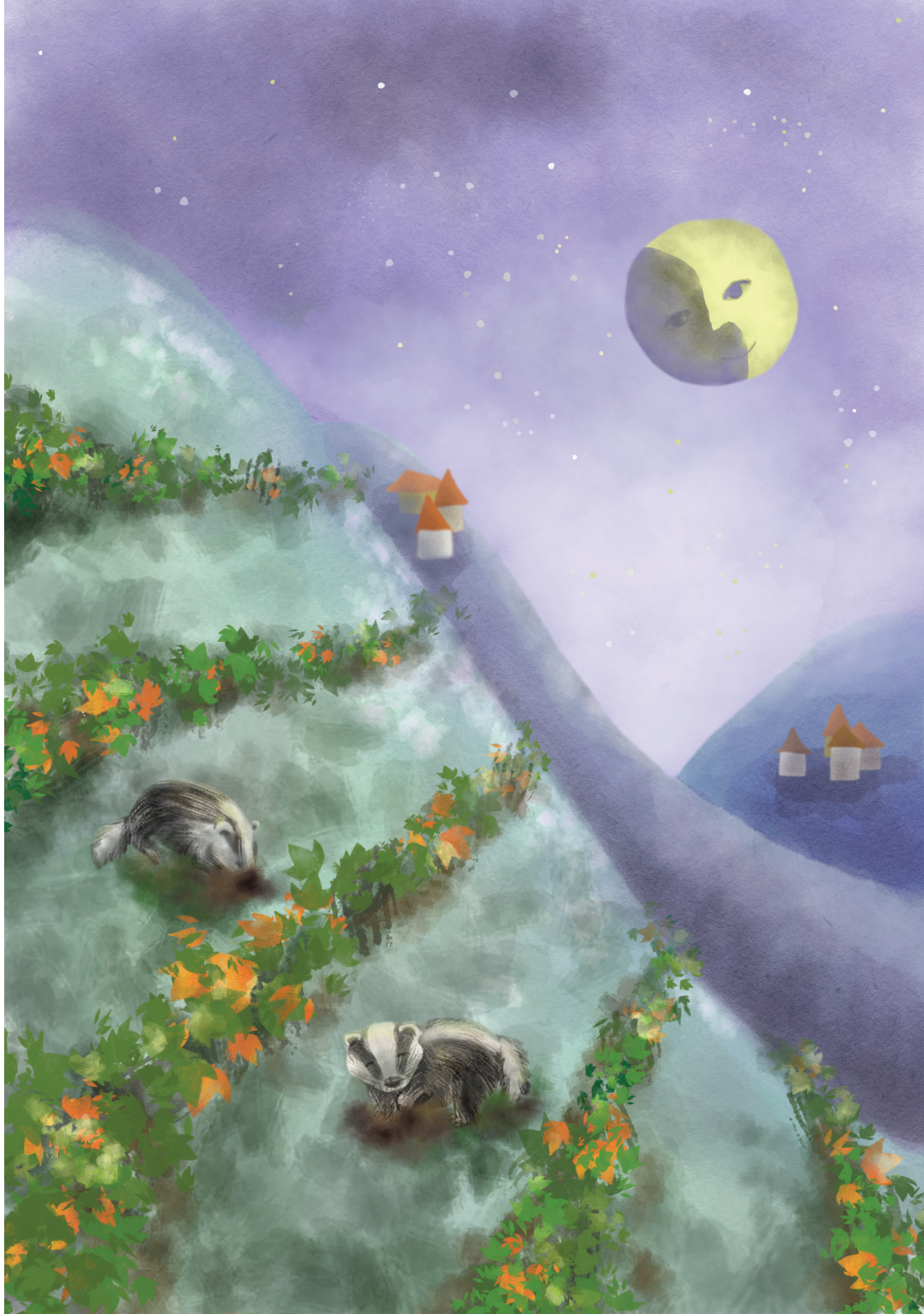
Wágenhoferne Pohl Magdolna

Zöldmanó karácsonya

Ünnepre készültünk, izgatott várakozásban teltek napjaink már jó ideje. Novemberben jártunk, a nappalok már kurták voltak, korán ment aludni öreg Nap apó, és gyorsan váltotta megfáradt Hold anyó a mozdulatlan fagyott éjeken.

A tanyán elcsendesedett mindenki: a folyton kotkodáló tyúkok is elhalkultak, a szőlősorok között olykor hangosan fel-alá szaladgáló, vastag, téli csíkos bundáját felöltött borz is lelassult, de még Cuki cica és Pajti kutya is mintha csak folyton várt volna valamit vagy valakit.

Tevékenyen éltük ezt az időszakot is, hiszen nagyapó lelkesen törte az őszt végén a mókások elöl szorgalmasan összegyűjtött diót, mogyorót, a tavasszal vidáman táncoló mákvirágokból kora nyárra megérett, aztán zörgőssé száradt gubókból kipergetett mákot darálta, hogy az ünnepi süteményekbe mindenből kerüljön bőségesen. Elkészült a birsalmából az illatozó sajt, amelyből majd kerülhet kalácsba, süteménybe. Mindenki kivette részét a készülődésből. Erről is szólt nálunk az advent – merthogy az istenvárás ideje volt már. Éppen négy gyertyát kellett még meggyújtanunk a nagy, kerek, szép fényesre tisztított asztal közepén álló koszorún,

hogy karácsonynak szent estéjén megint együtt lehessen az egész család.

De addig még a napok a gyerekeknek iskolával, tanulással teltek. Hó nem esett még. Minden reggel úgy ébredtek a kis lurkók, hogy az ablakon kikukucskálva megállapították, hogy még mindig semmi nem történt odakint. Pedig dehogynem történt! Zöldmanó is tüsténkedett, most sem pihent: szaladt a dolgára, hogy ő is mindennel végezzen még az ünnep előtt.

Egyik nap, iskola előtt, benézett hozzánk, miközben mindannyian a szokásos reggeli csipkebogyóteánkat kortyolgattuk.

– Jó reggelt! Bejöhetek? – kérdezte úgy, hogy közben már le is huppant mellénk az asztalhoz.

– De hiszen már itt is vagy, Manó! – nevettek a gyerekek.

– Kérsz teát? – kérdezték, de ők sem várták meg a választ, már öntötték is az aranyárga nedűt Zöldmanónak.

– Köszönöm, persze, semmiért nem hagynám ki a csipketeát – mondta, és már kortyolta is mohón az erőt adó, napunkat indító teát, de szinte még le sem nyelte, máris belekezdett izgatottan a mondandójába, még talán levegőt sem véve.

– Képzeljétek, azt hallottam ma Mókus Rókustól, miközben éppen tölgyfakérget szedegettem, hogy idén bizony nem lesz karácsony! Mert, ahogy ő mondta, nem hull